09/08/2020

«Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερβίων και Κοζάνης

Μια νύχτα σημαντικού αγώνα και ψυχικής αγωνίας αντιμετώπισαν οι μαθητές του Χριστού τη νύχτα της τρικυμίας. Πόσες τέτοιες νύχτες δεν περνάμε κι εμείς οι κοινοί θνητοί; Και ξάφνου, η φωνή του Χριστού έρχεται να σκορπίσει εμπιστοσύνη στους φοβισμένους μαθητές και να διώξει την ταραχή και τον φόβο... **«Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε!»**

Η σκληρή δοκιμασία των μαθητών επαναλαμβάνεται στη ζωή των Χριστιανών, αλλά τι σημαίνει; Τι μας δείχνει;

Διαβάστε το κήρυγμα επάνω στη σημερινή ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Θ΄ Ματθαίου (Μτθ. ιδ΄ 22-34) από την Ιερά Μητρόπολη Σερβίων και Κοζάνης:

«Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε»

Μ’ αυτά τα λόγια, αγαπητοί μου αδελφοί, καθησύχασε ο Κύριος τους τρομαγμένους μαθητές, καθώς τον είδαν να περπατά πάνω στα νερά της λίμνης, όπως βαδίζει κανείς επάνω στην ξηρά. Αυτή η φωνή, «εγώ ειμι· μη φοβείσθε», ήταν γνώριμη στους μαθητές ήταν η φωνή του Ποιμένος, του Κυρίου, που σκόρπισε εμπιστοσύνη στους φοβισμένους μαθητές, έδιωξε το φόβο και την ταραχή και αναπτέρωσε μέσα τους την ελπίδα της σωτηρίας.

Αλυσιδωτά και εκπληκτικά είναι τα θαύματα που διηγείται το σημερινό Ιερό

Ευαγγέλιο και όλα έχουν πυκνότητα και βαθύτητα νοημάτων. Μέσα στην μικρή περικοπή βλέπουμε να έχουν θέση το πλήθος του κόσμου, η θάλασσα και μέσα από όλα αυτά και επάνω σ' όλα προβάλλει η κυριαρχική μορφή του Κυρίου γεμάτη εξουσία και θείο μεγαλείο. Η φωνή του Κυρίου προς τους μαθητές, «ἐγώ εἰμι», μας θυμίζει τη φωνή του Θεού στο Όρος Σινά, «ἐγώ εἰμί Κύριος ὁ Θεός σου», όταν ο Θεός παρέδιδε τον νόμο στον Μωϋσή.

Ο Κύριος προσεύχεται μέσα στην σκοτεινή νύκτα, επάνω στο βουνό, στη σιωπή και στη μόνωση, για τους μαθητές, οι οποίοι αντιμετωπίζουν τον σοβαρό κίνδυνο της τρικυμίας. Έτσι γίνεται ο μεσίτης, η γέφυρα μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Και ενώ οι μαθητές, αυτοί οι πεπειραμένοι θαλασσινοί, βρίσκονται στη μέση της θάλασσας και αγωνίζονται με τα κύματα, γιατί έχουν κόντρα τον άνεμο, βλέπουν να δοκιμάζεται η αντοχή τους και βλέπουν πόσο μικρά είναι τα όρια της ανθρώπινης δυνάμεως.

Η νύχτα αυτή για τους μαθητές είναι νύχτα σημαντικού αγώνα, να αντιμετωπίσουν τα κύματα, και αγωνίας ψυχικής, από τη μία να νικήσουν το φόβο από τον κίνδυνο που διατρέχουν και από την άλλη να ξεπεράσουν τις σκέψεις πως τους άφησε μόνους ο διδάσκαλος και δεν ήλθε μαζί τους στο πλοίο; Μήπως δεν γνώριζε τι θα συμβεί;

Τη στιγμή, αγαπητοί αδελφοί, που οι ανθρώπινες δυνάμεις φαίνεται ότι εξαντλούνται και ο φόβος είναι έτοιμος να κλονίσει την πίστη τους, τότε παρουσιάζεται ο Χριστός, κατά τρόπο που δεν τον περιμένουν, μέσα στη νύκτα, στον κόπο τους και μέσα στη σκοτεινιά των σκέψεων, που απειλεί να τους σφίξει την ψυχή έρχεται πάνω στα κύματα, βαδίζει πάνω στα νερά, όπως βαδίζει κανείς στην ξηρά, και νομίζουν ότι είναι φάντασμα.

Ο Ιερός Ευαγγελιστής δεν κρύβει την αδυναμία τους αυτή. Οι μαθητές καταλαμβάνονται από φόβο και αφήνουν κραυγή δυνατή. Αμέσως ο Κύριος τους φώναξε: Έχετε θάρρος «Εγώ ειμί μη φοβείσθε». Τότε ο Απόστολος Πέτρος, με την άδεια του Κυρίου, κατεβαίνει από το πλοίο και βαδίζει πάνω στα νερά, για να πάει να τον συναντήσει. Το ισχυρό όμως φύσημα του ανέμου τον κλονίζει και αρχίζει να βυθίζεται. Τότε επικαλείται τη βοήθεια του Κυρίου: «Κύριε σώσέ με». Ο Χριστός απλώνει το χέρι του, τον πιάνει και μπαίνουν μαζί στο πλοίο. Η τρικυμία σταμάτησε αμέσως.

Η παρουσία του Κυρίου επιβάλλει τη γαλήνη, διότι είναι ο ενυπόστατος Λόγος, είναι η «φωνή Κυρίου επί των υδάτων» κατά την δημιουργία του κόσμου, που ενεργεί και ησυχάζει την τρικυμισμένη θάλασσα. Συνέβη, δηλαδή, αυτό που λέγει ο Μέγας Βασίλειος: «πᾶν ὕδωρ ἐπείγεται ὑπουργῶν», κάθε νερό βιάζεται να

υπηρετήσει το σχέδιο του Θεού.

Υποταγμένοι οι μαθητές πέφτουν κάτω και προσκυνούν τον Χριστό και ομολογούν: «ἀληθινά εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ». Ένας πολύ δυναμικός λόγος: «Εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ». Φαίνεται ότι όσα συνέβησαν, το θαύμα πολαπλασιασμού των άρτων, το ασφαλές και ακίνδυνο βάδισμα πάνω στη λίμνη, ο γεμάτος μεγαλείο λόγος Του «ἐγώ εἰμι μή φοβεῖσθε», η διάσωση του Πέτρου από τον καταποντισμό, έγιναν για να πεισθούν οι μαθητές και να καταλήξουν σ’ αυτήν την ομολογία: «ἀληθινά εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ».

Αυτή η σκληρή δοκιμασία των μαθητών μέσα στο σκοτάδι, να παλεύουν με τα κύματα, να αγωνίζονται και να αγωνιούν, επαναλαμβάνεται συχνά στη ζωή των χριστιανών. Ο Θεός επιτρέπει δοκιμασίες και θλίψεις στη ζωή μας, για να μας παιδαγωγήσει, γιατί θέλει να κάνει τον χριστιανό μέτοχο της θείας χαράς και της αγιότητός Του, όπως λέγει ο Απόστολός Παύλος: «παιδεύει ἐπί τό συμφέρον, εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ» (Ἑβρ. 12,10).

Με τη δοκιμασία αυτή ο Κύριος δείχνει ότι δεν τους εγκατέλειψε μόνους. Προσευχήθηκε γι’ αυτούς και την ώρα τού κινδύνου παρουσιάστηκε κυρίαρχος: «Ἐγώ εἰμί». Ο χριστιανός, που αγωνίζεται κατά της αμαρτίας, αγωνίζεται να κρατήσει την πίστη του μέσα στις δοκιμασίες και τις θλίψεις. Αυτός, καθώς προχωρεί στο πέλαγος της ζωής, θα δεχθεί οπωσδήποτε τη βοήθεια του Θεού. Η Παναγία και οι Άγιοι της Έκκλησίας σκορπούν παντού τις θαυματουργικές ευεργεσίες τους. Δεν μας δίδουν χαρά και παρηγορία οι διασκεδάσεις του κόσμου αυτού. Μόνο η χάρη και οι δυνάμεις του Χριστού θα γίνουν αισθητές στην ψυχή του Χριστιανού, πού πιστεύει και αγωνίζεται, και θα νοιώσει μέσα του την γνώριμη φωνή του Κυρίου: «Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε». Ἀμήν.